

Wspomnienie jest formą spotkania

Khain Gibral

**prof. dr hab.
Mirosław Kleczkowski**
zmarł 24 października
2025 r.

Prof. dr hab. Mirosław Kleczkowski urodził się 29 listopada 1946 r. na Ziemi Łomżyńskiej. Po uzyskaniu świadectwa maturalnego wstąpił na Wydział Medycyny Weterynaryjnej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, który ukończył w roku 1971, otrzymując tytuł zawodowy lekarza weterynarii. Z dniem 1 marca 1971 r. podjął pracę na terenie województwa białostockiego (obecnie podlaskiego). Podczas pracy w państwowym zakładzie leczniczym dla zwierząt największe doświadczenie i umiejętności zdobył z zakresu profilaktyki i leczenia zwierząt gospodarskich oraz koni. Praktycznie od chwili rozpoczęcia pracy zawodowej w lecznictwie weterynaryjnym, nawiązał bliską współpracę z macierzystą uczelnią oraz z PIW w Puławach. Współpracował głównie w zakresie weterynaryjnej diagnostyki laboratoryjnej oraz chorób bydła. Po kilkuletniej pracy terenowej tworzył i rozwijał Wojewódzkie Laboratorium Weterynaryjne, a następnie Zakład Higieny Weterynaryjnej Oddział w Łomży - jako kierownik od chwili powstania laboratorium. Pracował także jako lekarz weterynarii w Danii. W 1981 r. otrzymał stopień doktora nauk weterynaryjnych. Kolejny stopień naukowy doktora habilitowanego otrzymał w roku 1992, po czym został mianowany na wniosek Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach, przez Ministra Rolnictwa na stanowisko docenta. Z dniem 1 lutego 1994 r. rozpoczął oficjalną pracę także na SGGW w Warszawie jako profesor nadzwyczajny, a następnie, po uzyskaniu tytułu profesora z rąk Prezydenta RP w roku 2001, jako profesor zwyczajny.

Stworzył po raz pierwszy w historii regionu warunki do prowadzenia pionierskich badań naukowych na bydło, które wynikały ze zrozumienia niezwykle ważnej, statycznej roli układu antyoksydacyjnego w kontroli procesów chorobowych, występującej zarówno w stanie fizjologicznym, jak i podczas rozwoju stanów patologicznych, z uwzględnieniem lokalnych warunków środowisko-

wych. Wynikiem Jego pracy naukowej jest ponad 600 prac praktycznych dla lekarzy weterynarii oraz oryginalnych prac twórczych, które ukazały się zarówno w renomowanych czasopismach krajowych, jak i zagranicznych. Pisał także książki. Szczególnie interesowała go bujatyka – rozpoznawanie i leczenie chorób bydła – dziedzina, w której był autorytetem nie tylko w Polsce, ale i za granicą. Zorganizował łącznie ponad 300 konferencji, sympozjów i kongresów naukowych o zasięgu regionalnym, krajowym, jak również międzynarodowym.

Poza ogromnym wkładem pracy związanej z nauką i praktyką weterynaryjną, pełnił następujące funkcje: członek American Association of Bovine Practitioners, doradca Zespołu Głównego Lekarza Weterynarii do spraw Reformy Laboratoriów Weterynaryjnych w Polsce, Członek Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych, współzałożyciel i Przewodniczący Oddziału Łomżyńskiego i Łomżyńsko-Ostrołęckiego Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych, Członek Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Dietetyków Weterynaryjnych, Wiceprezes Łomżyńskiego Towarzystwa Naukowego im. Wągów w Łomży, Wiceprezes Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Bujatrycznego, Wiceprezes Stowarzyszenia Wspólnota Polska Oddział w Łomży, członek zarządu Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych Oddział w Białymstoku, zastępca przewodniczącego Sekcji Historycznej Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych, pełnomocnik Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Nauk weterynaryjnych d.s. współpracy z Muzeum Rolnictwa w Ciechanowcu, Członek Rady Naukowej Międzywydziałowego Studium Towaroznawstwa przy SGGW, członek Rady Naukowej Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW w Warszawie, członek Rady Naukowej Biebrzańskiego Parku Narodowego, członek Rady Muzeum Rolnictwa im. Ks. K. Kluka w Ciechanowcu, członek Rady Naukowej Parku Krajobrazowego Doliny Narwi w Łomży, członek Rady Naukowo-Społecznej do spraw Ochrony Środowiska Naturalnego w Regionie Łomżyńskim.

Zegnamy lekarzy weterynarii, którzy swoją pracą i dokonaniem przyczynili się do rozwoju medycyny weterynaryjnej i służyli lokalnej społeczności, niosąc pomoc dla zwierząt.

Prof. dr hab. Mirosław Kleczkowski wykazywał swą aktywność również na płaszczyźnie samorządu zawodowego, jako współtwórca Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, członek Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej oraz Przewodniczący Komisji Weterynaryjnej Diagnostyki Laboratoryjnej. Pełnił również funkcję Zastępcy Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej.

W uznaniu zasług w dziedzinie zawodowej i społecznej otrzymał szereg odznaczeń i wyróżnień, w tym: Złoty Krzyż Zasługi, Złoty Medal za Długoletnią Służbę, Zasłużony Pracownik Rolnictwa, Za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej, Za zasługi dla województwa łomżyńskiego, Zasłużony dla rolnictwa, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Zasłużony dla kultury polskiej, Zasłużony dla Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych, Zasłużony dla SGGW oraz Meritus – Zasłużony dla Samorządu Lekarsko-Weterynaryjnego.

**lek. wet.
Mikołaj Kniat**
zmarł 2 grudnia 2025 r.

Urodził się 20 czerwca 1971 roku we Wrześni, w ówczesnym województwie poznańskim. Tamże ukończył Państwowe Technikum Weterynaryjne. Ze szkołą tą, która w 2025 roku obchodziła 75. rocznicę swojej działalności, był związany emocjonalnie i rodzinie, gdyż jej absolwentami byli również jego ojciec i młodszy brat. W 1992 roku rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Dyplom lekarza weterynarii otrzymał w 1999 roku. Pogłębiał swoją wiedzę zawodową. Po ukończeniu studiów podyplomowych uzyskał w roku 2005 tytuł specjalisty higieny zwierząt rzeźnych i żywności pochodzenia zwierzęcego. W roku 2006 uczestniczył w Ogólnopolskiej Konferencji Naukowo-Szkoleniowej pt.: „Aktualne kierunki w rozpoznawaniu i leczeniu chorób tropikalnych i pasożytniczych” w Akademii

Medycnej w Poznaniu. Całe swoje życie zawodowe związał z Wielkopolską. W latach 1999-2000 pracował w Lecznicy dla Zwierząt w Gułtowach (pow. Środa Wlkp.), gdzie przez wiele lat pracował także jego ojciec – tech. wet. Adam Kniat. W latach 2000-2011 był zatrudniony w Państwowym Inspektoracie Weterynarii w Poznaniu na stanowisku starszego inspektora. Następnie w latach 2012-2020 prowadził własną działalność – Gabinet Weterynaryjny „BIOS-WET”. W szczególności sprawował opiekę nad fermami trzody chlewnej, drobiu i pasiekami. Po zawieszeniu tej formy działalności pracował w różnych formach w sektorze prywatnym. W obszarze jego szczególnych zainteresowań zawodowych znalazło się zastosowanie preparatów mineralno-witaminowych i ziołowych w żywieniu, profilaktyce i leczeniu zwierząt. W tym zakresie przygotowywał i stosował między innymi mieszanki własnej kompozycji.

Został pochowany na cmentarzu parafialnym w Gułtowach.

lek. wet.
Piotr Piwarczyk
zmarł 17 lipca 2025 r.

Urodził się 23 lutego 1948 roku w Lublinie. W rodzinnym mieście ukończył szkołę średnią, uzyskując maturę w 1966 roku. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym SGGW, a w 1972 roku otrzymał dyplom lekarza weterynarii. Swoją działalność zawodową związali wraz z żoną Jolantą, także lekarzem weterynarii, z Pomorzem Zachodnim. Po odbyciu obowiązkowego stażu w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Świdwinie podjął pracę jako kierownik Punktu Weterynaryjnego w Redle (pow. Świdwin). Specjalizował się w opiece nad hodowlą wielkostatną. Od 1976 do 1995 roku był zatrudniony na stanowisku zastępcy dyrektora ds. weterynaryjnych, a następnie głównego specjalisty ds. weterynarii w Kombinacie Rolnym Redło. W latach 1979-1980 odbył studia podyplomowe: Higiena i Profilaktyka Chorób Wielkiego Stada na Wydziale Weterynaryjnym we Wrocławiu, a w 1984 roku ukończył dwusemestralne studia podyplomowe w zakresie Profilaktyki i Lecznictwa Chorób Owiec na macierzystej uczelni. W 1997 roku uzyskał tytuł specjalisty w dziedzinie chorób

trzody chlewnej. Po przemianach systemowych od 1990 do 2015 roku prowadził prywatną działalność w założonej przez siebie lecznicy weterynaryjnej w Świdwinie, do której dołączył następnie jego syn Andrzej – lekarz weterynarii. W tym okresie następowały krótkie przerwy, kiedy to pracował w firmie Prima sp. z o.o. w Czaplunku (2000-2001) i Powiatowym Inspektoracie Weterynarii w Szczecinku (2008-2009).

Był jednym z organizatorów i działaczy samorządu weterynaryjnego. Między innymi był delegatem na I, II, IV, V i VI Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii. Był członkiem Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej I i VI kadencji, a w kadencjach II, IV i V piastował funkcję wiceprezesa. Jego aktywność przejawiała się także w organizacji szkoleń dla lekarzy weterynarii i rolników.

Za zasługi dla środowiska weterynaryjnego na wniosek Rady Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w 2007 roku został odznaczony odznaką honorową Meritus. W 2011 roku odznaczony srebrnym Krzyżem Zasługi, a w roku 2016 otrzymał Medal Gryfa Weterynaryjnego. W roku 2023 Rada Zachodniopomorskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Szczecinie przyznała mu okolicznościowy dyplom uznania.

Żegnany przez rodzinę, przyjaciół i kolegów spoczął na cmentarzu starym w Świdwinie.

Marian Szymański
zmarł 13 stycznia 2025 r.

Urodził się 13 lutego 1945 r. w Bekieszy woj. lubelskie. Dyplom lekarza weterynarii uzyskał na Wydziale Weterynaryjnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie w 1969 r. Od 1969 r. do 1971 r. był kierownikiem PZLZ Łobżenica, a w latach 1971-1974 Kierownikiem PZLZ Bobolice pow. Koszalin. W roku 1974 zaczął pracę w Powiatowym Zakładzie Wet. w Bydgoszczy jako inspektor WIS. Od 30 listopada 1975 r. do końca 1987 r. pracował w WZWet. w Bydgoszczy jako główny specjalista w Ośrodku Lecznictwa. Od 1 stycznia 1988 r. do 30 czerwca 1999 r. piastował stanowisko Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Bydgoszczy. W latach 1999-2008 był Powiatowym Lekarzem

Weterynarii w Bydgoszczy. W 2008 r. przeszedł na emeryturę.

Jego największą pozazawodową pasją było łowiectwo. Aktywnie działał w bydgoskim Zarządzie Okręgowym Polskiego Związku Łowieckiego pełniąc w nim funkcję członka Zarządu (2005-2018), członka Okręgowego Sądu Łowieckiego (2019-2014) i sekretarza Koła Łowieckiego nr 20 „Darz Bór” (2005-2019).

W uznaniu zasług odznaczony został brązowym, srebrnym i złotym Medalem Zasługi Łowieckiej. Był też kawalerem Złomu – Honorowego Żetonu Zasługi będącego najwyższym odznaczeniem, jakie może otrzymać polski myśliwy. W roku 2024 odznaczony został okolicznościową odznaką „50 lat członkostwa w PZŁ”.

Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Nowej Dąbrówce, gmina Sicienka, pow. Bydgoszcz.

Jerzy Garstecki
zmarł 21 lutego 2025 r.

Urodził się 23 maja 1942 r. w Lipnie. Dyplom lekarza weterynarii otrzymał po studiach na Wydziale Weterynaryjnym SGGW w Warszawie w 1967 r. Podyplomowy staż pracy odbył w Powiatowym Zakładzie Wet. w Skierniewicach. W maju 1968 r. przeniósł się do Torunia i przez rok pracował w toruńskich Zakładach Mięśnych na stanowisku inspektora Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej. W maju 1969 r. został zatrudniony w PZLZ w Toruniu na stanowisku ordynatora i pracował tam do końca kwietnia 1978 r. W 1978 roku ukończył podyplomowe studia z zakresu lecznictwa i profilaktyki trzody chlewnej. Od maja 1978 r. do maja 1981 r. pracował w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Toruniu jako starszy inspektor ds. chorób trzody chlewnej. W okresie od czerwca 1981 do końca grudnia 2003 r. był kolejno kierownikiem Oddziału Terenowego oraz Rejonowym i Powiatowym Lekarzem Weterynarii w Toruniu. Z końcem 2005 roku przeszedł na emeryturę.

Za osiągnięcia zawodowe był odznaczany odznakami resortowymi „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”, „Za wzorową Pracę w Służbie Weterynaryjnej” oraz odznaczeniem państwowym – Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Pochowany w Toruniu na cmentarzu przy ulicy Wybickiego.